

Zákon o vysielaní a retransmisii

Systematika zákona

Prijatím zákona č.308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č.195/2000 Z.z. o telekomunikáciách boli zrušené pôvodné zákony č.468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení neskorších predpisov, zákon č.160/1997 Z.z. o Rade SR pre rozhlasové a televízne vysielanie a § 1 zákona č.160/1993 Z.z. o opatreniach v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania v znení neskorších predpisov, čím zostala v podstate celá problematika vo vzťahu k vysielaniu upravená v novej komplexnej právnej úprave. Zákon má 15 častí - prvá, úvodná časť zákona sa venuje predmetu právnej úpravy, pôsobnosti zákona a vymedzeniu základných pojmov. Zákon upravuje okrem práv a povinností vysielateľov a prevádzkovateľov retransmisie aj postavenie a pôsobnosť regulačného orgánu - Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej len "Rada"). V súlade s Európskym dohovorom RE a Smernicou ES bola do zákona zapracovaná aj jurisdikcia nad právnickými a fyzickými osobami, ktoré síce nepodliehajú licenčnému konaniu na území Slovenskej republiky, ale spĺňajú niektoré z kritérií pre vysielateľa určené zákonom. Cieľom týchto ustanovení je vylúčiť v členských krajinách Európskeho spoločenstva a Rady Európy prípady nelicencovaných vysielateľov, resp. upraviť jurisdikciu nad vysielateľmi licencovanými v tretích krajinách - teda v krajinách, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva a ani členskými krajiny Európskeho dohovoru RE.

Zákon definuje množstvo pojmov, z ktorých časť je vymedzená v úvodných ustanoveniach a ostatné sú vložené v rámci jednotlivých častí, ktorých sa týkajú. Z definície vysielania je vylúčené vysielanie prostredníctvom internetu, ktoré naďalej zostáva deregulované, a naopak, pojem vysielanie zahŕňa aj službu teletextu v rámci prideleného televízneho kanálu. Týmto sa vyriešil kompetenčný problém medzi Telekomunikačným úradom (ďalej len "TU SR") a Radou, pretože udeľovanie licencií na teletext prešlo jednoznačne do kompetencie Rady. **Pod programovou službou sa rozumie súhrn všetkých programov a iných zložiek vysielania vytvárajúcich uzatvorený celok, ktorú poskytuje vysielateľ verejnosti pod svojim označením (logom) a za skladbu a obsah ktorej má redakčnú zodpovednosť.**

Po prvý raz sú v zákone zadefinované aj rôzne druhy vysielania z hľadiska ich územného rozsahu - celoplošné, multiregionálne, regionálne a lokálne, pričom lokálne vysielanie aj vo vzťahu k charakteru obsahu tohto vysielania. Takisto zákon charakterizuje program vo verejnom záujme, čo je dôležité najmä vo vzťahu k verejnoprávnym vysielateľom, ktorí by takýmto programom mali vyhradiť väčšinový podiel svojho vysielacieho času.

Zákon rozlišuje medzi vysielaním a retransmisiou, t.j. medzi pôvodným vysielaním a šírením už vysielaných programových služieb. Pod retransmisiou sa teda rozumie príjem a súčasný prenos pôvodných programových služieb vysielateľov (či už domácich alebo zo zahraničia), ktorý sa uskutočňuje prostredníctvom telekomunikačných sietí alebo zariadení (v našich podmienkach najmä prostredníctvom káblových distribučných systémov).

Rada a jej kompetencie

Postavenie Rady upravené v zákone o vysielaní sa veľmi málo líši od pôvodnej úpravy v zákone č.160/1997 Z.z.. Najdôležitejšie zmeny, ktoré sa predkladali v návrhu zákona - nezávislé financovanie Rady, obmedzenie funkčného obdobia člena Rady, možnosť navrhnúť Rade STV alebo Rozhlasovej rade odvolanie ústredného riaditeľa, ak verejnoprávna inštitúcia porušuje opakovane zákon vo vymedzených oblastiach, možnosť navrhnúť NR SR odvolať Radu STV alebo Rozhlasovú radu ako celok, v prípade, že boli opakovane upozornení na porušovanie povinností a ústredný riaditeľ alebo

rada nezabezpečili nápravu alebo úplne prozaická možnosť Rady zadávať a iniciovať prieskumy verejnej mienky vo vzťahu k vysielaným obsahom - boli vo výboroch a v pléne NR SR pozmenené (dve funkčné obdobia pre člena Rady) alebo úplne vypustené. Všeobecne sa dá konštatovať, že pôsobnosť rady v jednotlivých oblastiach bola jednoznačnejšie precizovaná a rozšírená o nové úlohy, ktoré jej vyplývajú z prijatia zákona o vysielaní. Konflikt záujmov člena rady je špecifikovaný v § 7 zákona a oproti pôvodnej právnej úprave bol rozšírený. Ako negatívum a istý prvok narušenia nezávislého výkonu funkcie člena Rady možno hodnotiť skutočnosť, že do možností, keď NR SR odvolá člena Rady, sa dostalo vágne ustanovenie : ak koná v rozpore so štatútom rady, čo môže byť i zneužitie pri niektorom nepohodlnom členovi rady, pretože štatút a jeho zmeny sa predkladajú príslušnému výboru NR SR na posúdenie a potom ich schvaľuje predseda NR SR. Vytvára sa tak možnosť zakomponovať do štatútu niečo, na základe čoho by bolo možné člena rady bez väčších problémov a zdôvodňovania odvolať.

Významnou zmenou pri rozhodovaní Rady a pri prijímaní uznesení je úprava spôsobu hlasovania Rady, ktoré je vždy verejné, s výnimkou voľby predsedu a podpredsedu Rady, čím sa proces rozhodovania Rady stáva transparentnejším a vylučujú sa rôzne špekulácie a podozrenia ohľadom hlasovania.

Základné práva a povinnosti vysielateľov a prevádzkovateľov retransmisie

Ako základné povinnosti vysielateľa sú zaradené najmä zabezpečenie všestrannosti informácií a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby ako celku a pri spravodajských a politicko-publicistických programoch zabezpečenie nestrannosti a objektívnosti (pôvodný návrh zákona pracoval skôr s pojmami nestrannosť a vyváženosť). Vzhľadom na špecifické pomery žurnalistickej praxe na Slovensku zákon explicitne určuje, že názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Okrem iných povinností (vo vzťahu k autorským právam, označeniu programovej služby, povinnému zápisu činnosti podľa zákona o vysielaní do obchodného registra) zákon pri povinnosti poskytnúť štátnym orgánom na ich požiadanie vysielací čas v naliehavom verejnom záujme presne vymedzuje, čo sa myslí naliehavým verejným záujmom, čím sa vylučuje zneužitie tohto ustanovenia na prejavy politikov počas volebných kampaní a pod.

Pre prevádzkovateľov retransmisie zákon priamo upravuje povinnosť umiestniť do základnej programovej ponuky programové služby vysielateľov na základe zákona a tých vysielateľov na základe licencie, ktorú udelila Rada a ktorých programovú službu možno prijímať bežným prijímacím zariadením.

Povinnosti vysielateľov vo vzťahu k obsahu programovej služby

Zákon vymedzuje niekoľko oblastí, kde sa uplatňuje regulácia vo vzťahu k obsahu programovej služby. Prvou z nich je ochrana ľudskej dôstojnosti a ľudskosti, maloletých a právo na opravu. Zásadnou zmenou oproti pôvodnej právnej úprave je skutočnosť, že ochranné opatrenia sa uplatňujú nielen voči programom, ale voči celému obsahu programovej služby (vrátane reklamy, telenákupu, oznámeniam o vlastnom programe a pod.). Vysielateľom sa určuje povinnosť klasifikovať programy z hľadiska ich vekovej vhodnosti pre maloletých a uplatniť jednotný systém označovania programov, ktorého podmienky určuje Rada.

Na podporu vysielania európskych diel a nezávislej produkcie sa uplatňuje ďalšia forma regulácie - prostredníctvom povinnosti vyhradenia väčšinového podielu vysielacieho času pre európske diela. Táto povinnosť sa vzťahuje na vysielateľov zo zákona aj na vysielateľov s licenciou, s výnimkou lokálnych vysielateľov. Na podporu vysielania nezávislej produkcie sa tiež určuje povinnosť vyhradiť najmenej 10 % (vysielateľ zo zákona najmenej 20 %) svojho vysielacieho času dielam vytvoreným nezávislými producentmi. V tejto časti zákona sú definované aj pojmy európske dielo, nezávislý producent, nezávislá produkcia a súčasne sa určuje informačná povinnosť pre vysielateľov, ktorá

spočíva v povinnosti poskytovať Rade informácie ohľadom odvysielaných diel. **Definícia európskeho diela je jednotná vo všetkých krajinách Európskeho spoločenstva, pri definovaní nezávislej produkcie boli však určené len kritériá na posudzovanie nezávislého producenta a členské krajiny sa mohli rozhodnúť, ktoré z týchto kritérií a akým spôsobom budú aplikovať. Preto zákon určil obmedzenia, ktoré musí producent splniť, aby sa jeho produkcia mohla posudzovať ako nezávislá - napr. nemôže vyrobiť v priebehu troch rokov pre jedného vysielateľa viac ako 90 % svojej celkovej výroby a tiež nemôže byť s vysielateľom majtkovo prepojený.**

Prístup verejnosti k informáciám a k významným podujatiam zákon zabezpečuje prostredníctvom práva na krátke spravodajstvo a v medzinárodnom kontexte vypracovaním zoznamu významných podujatí a jeho notifikáciou cez orgány Rady Európy. Právo na krátke spravodajstvo a prístup k významným podujatiam nezasahujú do nákupu výhradných práv, ale týkajú sa ich využitia. Pomerne veľké zmeny zákon prináša aj v oblasti regulácie *reklamy, telenákupu a pri sponzorovaní programov*. Do definície reklamy sa zahŕňa aj vlastná propagácia vysielateľa vo vzťahu k jeho vlastným programom. Okrem všeobecných požiadaviek na reklamu zákon určuje aj niektoré obmedzenia vo vzťahu k politickej reklame a vo vzťahu k vysielaniu reklamy na niektoré výrobky (alkoholické nápoje, tabakové výrobky, lieky, zbrane a strelivo). Vo vysielaní je zakázaná akákoľvek forma reklamy na tabakové výrobky; pokiaľ ide o alkoholické nápoje, uvoľnila sa ich reklama po 22.00 hod.. V súlade s Európskym dohovorom RE a Smernicou ES je upravený aj časový limit na vysielanie reklám. Pre vysielateľov televíznej programovej služby s licenciou je určený ako maximálny - 15 % denného vysielacieho času, pričom tento limit možno zvýšiť až na 20 %, a to o telenákupné šoty. Vysielateľ zo zákona je pri vysielaní reklamy viazaný 3 % denného vysielacieho času, pričom tento limit môže zvýšiť až na 10 % - o spomínané telenákupné šoty. Televízni vysielatelia sú viazaní aj časovým limitom reklamy počas pevnej hodiny, ktorý môže dosiahnuť maximálne 20 %. Vysielateľ zo zákona má v novom zákone zvýšený limit vysielania reklamy v prime time (v čase 19.00-22.00 hod.) zo 6 minút na 8 minút v rámci jednej hodiny. V rozhlasovom vysielaní sa neuplatňuje taká striktná regulácia reklamy ako v televíznom vysielaní, existuje len jedno obmedzenie - vysielatelia s licenciou môžu vyhradiť reklame 20 % denného vysielacieho času a vysielateľ zo zákona 3 %. Vysielatelia s licenciou sú oprávnení za podmienok určených v § 35 prerušovať vymedzené druhy programov reklamou - zákaz prerušovania reklamou platí v prípade spravodajstva, programov

politickej publicistiky, náboženských programov, programov pre maloletých a bohoslužieb. Zákon upravuje nový koncept vysielania telenákupu. Rozlišujú sa tri formy telenákupu - telenákupný šot, ktorý môže trvať najviac 15 minút, telenákupný program a programová služba s výlučným zameraním na telenákup. Telenákupné šoty sa počítajú do denného 20 % limitu pre reklamu. Telenákupných programov (ich dĺžka musí presiahnuť 15 minút) môže vysielateľ s licenciou vysielat najviac 8 denne a ich celkový rozsah nesmie presiahnuť 3 hodiny denne.

V porovnaní s pôvodnou právnou úpravou sa rozšírili možnosti sponzorovania programov - tým, že alkohol nie je zakázanou reklamnou komoditou, môžu sponzorovať programy aj výrobcovia alkoholických nápojov a zákon umožnil aj sponzorstvo programov právnickým alebo fyzickým osobám, ktoré sa zaoberajú výrobou alebo predajom liekov.

Povoľovacie konania - licencia ako nenárokové oprávnenie

Zásadnou zmenou oproti pôvodnej právnej úprave je rozdielna úprava povoľovacieho konania pre vysielateľov a prevádzkovateľov retransmisie.

Oprávnenie na vysielanie vzniká na základe zákona (verejnoprávny vysielateľ) a na základe licencie udelennej Radou. Licencia je naďalej koncipovaná ako nenároková, splnenie náležitostí žiadosti o licenciu nezakladá nárok na udelenie licencie a Rada ako správny orgán má možnosť výberu spomedzi viacerých uchádzačov. Zákon určuje, za akých podmienok možno udeliť licenciu právnickej a fyzickej osobe. Pri právnickej osobe zákon určuje, že musí mať právnu formu obchodnej spoločnosti

a v prípade, ak má žiadateľ formu akciovej spoločnosti, musia jeho akcie znieť na meno a musia byť registrované v SCP, čo je prísnejšia požiadavka, ako upravuje zákon č.600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov.

Poslanci NR SR v druhom čítaní do návrhu zákona doplnili svoju "kompetenciu" schvaľovať licencie na celoplošné vysielanie, čím sa kopíruje stav, ktorý bol aj v predošlom zákone. Ide o diskutabilnú kompetenciu pléna NR SR, pretože sa výrazne narušuje časový priebeh správneho konania a nie je možné dodržať lehoty, ktoré určuje zákon na ukončenie týchto konaní, na druhej strane na takýto postup nie je žiaden konkrétny a reálny dôvod. V podmienkach Slovenska by sa dalo hovoriť o celoplošnej licencií len v prípade, že by sa vypisovalo licenčné konanie na 1. alebo 2. televízny okruh, ktorý má však v zmysle zákona pridelené STV, alebo v prípade analógového družicového vysielania. Zákon totiž pri celoplošnom vysielaní určuje dve podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne - takéto vysielanie pokrýva celé územie Slovenskej republiky a môže ho prijímať viac ako 80 % obyvateľov SR.

Pri udeľovaní licencií sa odstránila disproporcía medzi rozhlasovým a televíznym vysielaním, licencie na rozhlasové vysielanie možno udeliť až na 8 rokov (v pôvodnom zákone to bolo 6 rokov) a na televízne vysielanie na 12 rokov. Súčasne za podmienok vymedzených zákonom (§ 52) možno licenciu predĺžiť, a to iba raz, pri rozhlasovom vysielaní o 8 rokov a pri televíznom vysielaní o 12 rokov.

Zákon zaviedol aj pojem krátkodobej licencie, ktorá je časovo obmedzená na najviac 30 dní v jednom kalendárnom roku a oprávňuje vysielateľa na vysielanie na ohraničenom území s cieľom zabezpečiť informačnú službu pre verejnosť v rámci časovo ohraničenej udalosti.

Významnou zmenou oproti pôvodnej právnej úprave je skutočnosť, že nový zákon nepozná termín "licenčné podmienky", a teda Rada ako regulačný orgán nemôže vysielateľovi ukladať iné povinnosti a záväzky okrem tých, ktoré určuje zákon. Zákon je i z tohto dôvodu taký obsiahly, aby postihol všetky skutočnosti a povinnosti dôležité pre vysielateľa. Odstránenie licenčných podmienok bolo jednou z hlavných požiadaviek súkromných vysielateľov pri tvorbe nového zákona, pričom argumentovali tým, že verejnoprávni vysielatelia nie sú viazaní žiadnymi takýmito podmienkami, a súkromní vysielatelia sú v nerovnoprávnom postavení, a súčasne že nie je možné, aby Rada ako správny orgán ukladala vysielateľom iné povinnosti, okrem tých, ktoré im ukladá zákon.

Ďalším rozdielom v licenčnom konaní v porovnaní s predchádzajúcim stavom je, že zákon určuje dva typy licenčných konaní - konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie a konanie o udelenie ostatných licencií. Účastníkmi týchto konaní sú vždy tí, ktorí o licenciu žiadajú, rozdiel spočíva v tom, že konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie začína z vlastného podnetu Rada, kým v ostatných prípadoch sa konania začínajú dňom doručenia žiadosti o udelenie licencie. Samotné licenčné konanie na terestriálne vysielanie má svoje ďalšie osobitosti - Rada určuje základné podmienky konania a v jednom konaní sú účastníkmi konania všetci žiadatelia o udelenie licencie. Samotné rozhodnutie obsahuje vo výrokovej časti ustanovenie o udelení licencie pre jedného zo žiadateľov a ustanovenie o zamietnutí žiadostí ostatných účastníkov konania.

I keď Rada pri výbere kandidáta a rozhodovaní o udelení licencie v rámci správnej úvahy hodnotí žiadosti uchádzačov podľa svojho uváženia a kritérií, zákon v § 47 ukladá Rade, aby pri každej žiadosti o udelenie licencie povinne posúdila a prihliadla na 7 zákonom určených kritérií. Medzi tieto patria napríklad vyváženosť programovej skladby žiadateľa vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb na danom území, preskúmanie majetkového a personálneho prepojenia vysielateľov a prípadného krížového vlastníctva, priehľadnosť a dôveryhodnosť finančných zdrojov určených na financovanie vysielania a pod.

Rada je povinná licenčné konania ukončiť do 90 dní od začatia konania, v prípadoch licenčných konaní na terestriálne vysielanie do 180 dní. Súčasne sa zákonom určujú aj prípady, kedy Rada zamietne žiadosť o udelenie licencie. Zákon v § 49 stanovuje presné náležitosti a obsah rozhodnutia o udelení licencie. Voči rozhodnutiu Rady o zamietnutí žiadosti sa môže účastník konania odvolať na Najvyšší súd. Príslušnosť NS SR je daná na všetky druhy konaní (licenčné, registračné i sankčné), ktoré Rada vedie v rámci svojej pôsobnosti.

Vzhľadom na niektoré problémy, s ktorými sa rada v minulosti stretla a ktoré neboli v predchádzajúcej právnej úprave dostatočne riešené, zákon presne vymedzuje zákaz prevodu a prechodu licencie. Jedinú výnimku z tohto zákazu tvorí prechod licencie, ktorej držiteľom bola fyzická osoba a táto zomrela.

Ako nówum je upravená možnosť, aby aj vysielateľ mohol Radu požiadať o zmenu licencie. V tomto prípade rada postupuje tak, že buď zmenu akceptuje a rozhodne o zmene licencie alebo žiadosť o zmenu zamietne. Možnosť odvolania je upravená obdobne ako v ostatných prípadoch - v 15-dňovej lehote na NS SR.

§ 53 zákona upravuje zánik licencie, pričom sú rozšírené možnosti zániku licencie priamo zo zákona - napríklad aj v prípade, že vysielateľ nezačne vysielateľ do 360 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o udelení licencie. Lehota 360 dní na začatie vysielania sa vzťahuje rovnako na rozhlasové aj na televízne vysielanie. Ďalším dôvodom na zánik licencie je odňatie licencie. Toto ustanovenie zákona rozlišuje medzi povinnosťou Rady odňať licenciu a možnosťou odňať licenciu. Medzi "povinné" dôvody na odňatie licencie patria prípady, keď vysielateľ uskutoční majetkové prevody väčšie ako 55 % celkovej hodnoty základného imania bez predchádzajúceho súhlasu Rady alebo ak vysielateľ uskutoční v lehote do 12 mesiacov pri rozhlasovom vysielaní a 24 mesiacov pri televíznom vysielaní od nadobudnutia právoplatnosti licencie majetkový prevod bez predchádzajúceho súhlasu Rady . Týmto ustanoveniami zákona by sa malo zabrániť nekontrolovanému prevodu obchodných podielov, resp. akcií a tzv. skrytému prevodu licencií - teda prípadom, kedy právnická osoba získala licenciu (za správny poplatok) a vzápätí za nepomerne vyššie sumy predala svoje obchodné podiely ďalším spoločnostiam alebo osobám, ktoré sa licenčného konania nezúčastnili. V nadväznosti na §§ 42 a 43, ktoré určujú podmienky majetkového a personálneho prepojenia vysielateľov navzájom a vysielateľov s vydavateľmi periodickej tlače, má Rada povinnosť odňať licenciu vysielateľovi, ktorý neplní podmienky určené v citovaných ustanoveniach zákona a v určenej lehote nevykoná nápravu. Významným zásahom do kompetencie Rady bolo vypustenie ustanovenia, ktoré Rade umožňovalo odňať licenciu vysielateľovi, ktorý opakovane a závažným spôsobom porušuje ustanovenia zákona. Medzi dôvody, za ktoré Rada môže odňať licenciu, patrí napríklad skutočnosť, že vysielateľ nevysiela počas kalendárneho roka nepretržite viac ako 30 dní alebo ak bol na jeho majetok vyhlásený konkurz, prípadne ak vysielateľ nemá uzatvorené zmluvy s organizáciami kolektívnej správy práv, ktorých predmet ochrany používa a pod.

Registrácia - oprávnenie na retransmisiu na neurčitý čas

Pod retransmisiou sa rozumie príjem a súčasný prenos úplných a nezmenených pôvodných programových služieb, ktorý sa realizuje prostredníctvom telekomunikačných sietí alebo zariadení. Na prevádzkovanie retransmisie programových služieb sa vyžaduje registrácia, okrem prípadov, ktoré sú určené v § 56 ods. 4 zákona .

Registrácia je koncipovaná ako nárokové povolenie - v prípade, že žiadosť má všetky náležitosti určené v § 57 zákona a žiadateľ spĺňa predpoklady ako fyzická alebo právnická osoba, Rada je povinná vydať rozhodnutie o registrácii retransmisie do 60 dní odo dňa začatia konania. Ak by Rada v určenej lehote nerozhodla, dňom registrácie retransmisie je deň nasledujúci po uplynutí tejto lehoty, o čom je Rada povinná vydať žiadateľovi potvrdenie. Na rozdiel od vysielateľa, prevádzkovateľ retransmisie, v prípade, ak je prevádzkovateľom retransmisie právnická osoba, nemusí mať formu obchodnej spoločnosti, ale musí spĺňať podmienky pre zápis do obchodného registra.

Celý povoľovací proces na prevádzkovanie retransmisie je v novej právnej úprave podstatne zjednodušený a zameriava sa predovšetkým na údaje o skladbe programových služieb a predloženie súhlasu pôvodných vysielateľov s retransmisiou ich programových služieb. Tieto ustanovenia zákona č.308/2000 Z.z. vytvárajú spolu so zákonom č.383/1997 Z.z. - Autorský zákon - veľmi solídny štandard právnej ochrany autorských práv a práv príbuzných autorskému právu na Slovensku. Zákon umožňuje Rade, aby rozhodla o zastavení retransmisie programovej služby, ktorej obsah je rozpore s medzinárodnými záväzkami, najmä ak ohrozuje fyzický, psychický alebo morálny vývin

maloletých - teda obsahuje pornografiu alebo hrubé neodôvodnené násilie.

I keď sa registrácia vydáva na neurčitý čas, t.j. bez obmedzenia platnosti, v § 62 sú vymedzené dôvody zániku registrácie. Registrácia zo zákona zaniká napríklad v prípade, ak prevádzkovateľ retransmisie nepodal návrh na zápis do obchodného registra do 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o registrácii, alebo ak nepodal návrh na zápis prevádzkovania retransmisie do predmetu svojej činnosti v obchodnom registri, prípadne ak do 12 mesiacov od registrácie retransmisie nezačal prevádzkovať retransmisiu. Zákon takisto taxatívne určuje dôvody, kedy Rada zruší registráciu retransmisie - napríklad ak zanikne platnosť oprávnenia na prevádzku telekomunikačnej siete alebo zariadenia, ktorým sa retransmisia prevádzkuje, ak prevádzkovateľ neuzatvoril zmluvy s organizáciami kolektívnej správy práv, resp. nemá s užívateľmi uzatvorené typové zmluvy.

Podobne ako pri licenčných konaniach, aj pri správnych konaniach vo veci registrácie retransmisie, jej zmeny alebo zrušenia sa účastník konania môže odvolať na NS SR, a to v lehote do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia Rady.

Sankcie - najproblematickejšia časť zákona

Táto časť zákona zaznamenala oproti pôvodnému návrhu zrejme najviac zmien, pričom väčšina z nich sa realizovala pri prerokovaní zákona v NR SR. Medzi sankcie bolo zaradené aj upozornenie na porušenie zákona, ktorým sa však nezakladajú, nemenia a ani nezrušujú práva a povinnosti vysielateľa alebo prevádzkovateľa retransmisie, a nemá charakter sankčného opatrenia. Na rozdiel od pôvodného zákona je Rada povinná pred uložením pokuty vysielateľa vždy upozorniť na porušenie zákona. Aplikácia tohto postupu bude problematická napríklad v krátkych obdobiach volebných kampaní alebo pri závažnom porušení zákona (napríklad vo vzťahu k maloletým a ľudskej dôstojnosti). Spolu s veľmi neobvyklým a účelovým skrátením lehôt na uloženie sankcie (6 mesiacov subjektívna lehota a 1 rok objektívna lehota, bez vylúčenia plynutia lehôt počas odvolacích konaní na NS SR) sa zákonom vytvára možnosť, aby sa vysielatelia dopúšťali správnych deliktov, ktoré nebudú sankcionované vôbec alebo budú sankcionované neefektívne a jeden z účinkov sankcií- preventívne pôsobenie proti ďalšiemu porušovaniu zákona - sa týmto stráca.

Zákon upravuje 4 druhy sankcií - upozornenie, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti a pokutu. Pre prevádzkovateľov retransmisie sú určené len dve sankcie - upozornenie a pokuta. Vysielateľom môžu byť uložené všetky typy sankcií a niektoré aj vo vzájomnej kombinácii. Pri výške pokuty sa rozlišuje medzi prevádzkovateľmi retransmisie, vysielateľmi v rozhlasovom vysielaní a vysielateľmi v televíznom vysielaní.